

# คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2203/2547

นายพนพล ธงชัยโจทก์ บริษัทเมก้า ว็อยซ์ เคช จำกัดจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 1167, ป.พ.พ. มาตรา 1151, ป.พ.พ. มาตรา 1157

## ย่อ / หลักกฎหมาย

ความเกี่ยวพันกันระหว่างบริษัทจำเลยกับ น. ผู้เป็นกรรมการนั้น ป.พ.พ. มาตรา 1167 บัญญัติให้บังคับตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายนี้ว่าด้วยตัวแทน ดังนั้น การที่ น. ลาออกจากตำแหน่งกรรมการของบริษัทจำเลยซึ่งมีผลเป็นอย่างเดียวกับการบอกเลิกเป็นตัวแทนย่อมบอกเลิกเสียในเวลาใด ๆ ก็ได้ทุกเมื่อ และย่อมมีผลทันทีเมื่อได้แสดงเจตนาแก่จำเลยดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา 826, 827 หาใช้มีผลต่อเมื่อจำเลยได้นำไปจดทะเบียนไม่ ส่วนเรื่องการแต่งตั้งหรือถอดถอนกรรมการบริษัทจะต้องกระทำโดยที่ประชุมใหญ่ และการแต่งตั้งกรรมการบริษัทจะต้องนำความไปจดทะเบียนตาม ป.พ.พ. มาตรา 1151 และ 1157 เท่านั้น ส่วนกรณีกรรมการบริษัทลาออกไม่มีบทกฎหมายบังคับไว้ เมื่อปรากฏว่าขณะที่ น. บอกเลิกจ้างโจทก์เป็นเวลาภายหลังที่ น. ลาออกจากบริษัทจำเลย น. ย่อมพ้นจากตำแหน่งกรรมการผู้จัดการจำเลยแล้ว จึงไม่มีอำนาจกระทำการแทนจำเลย ถือไม่ได้ว่าจำเลยบอกเลิกจ้างโจทก์ โจทก์ย่อมไม่มีสิทธิที่จะได้รับเงินต่าง ๆ อันเนื่องจากการเลิกจ้าง

## คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยชำระเงินค่าจ้างค้างจ่าย ค่าชดเชย สิ้นจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า และเงินช่วยเหลือตามข้อตกลงตามสัญญาจ้างแรงงานเนื่องจากจำเลยไม่ยอมจ้างโจทก์โดยไม่ใช่ความผิดของโจทก์แก่โจทก์รวมจำนวน ๔๘๐,๐๐๐.๘๐ บาท เบี้ยปรับและเงินเพิ่มตามกฎหมายของเงินค่าจ้างค้างจ่ายจำนวน ๑๐๐,๐๐๐ บาท นับแต่วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๔๕ เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จและดอกเบี้ยร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของเงินค่าชดเชย สิ้นจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า และเงินช่วยเหลือรวมจำนวน ๓๘๐,๐๐๐.๘๐ บาท นับแต่วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๔๕ เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ จำเลยให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลแรงงานกลางพิพากษาให้จำเลยชำระเงินค่าจ้างค้างจ่ายจำนวน ๓๕,๐๐๐ บาท แก่โจทก์ ค่าชดเชยอื่นให้ยก โจทก์อุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีแรงงานวินิจฉัยว่า คดีนี้ศาลแรงงานกลางฟังข้อเท็จจริงว่า โจทก์เป็นลูกจ้างจำเลย ทำหน้าที่ควบคุมโครงการก่อสร้างโรงงานของจำเลยตั้งแต่เดือนมีนาคม ๒๕๔๔ และได้รับค่าจ้างเดือนละ ๑๕,๐๐๐ บาท ตลอดมา จนถึงเดือนกันยายน ๒๕๔๔ งานในโครงการใกล้เสร็จ จำเลยจ่ายค่าจ้างให้โจทก์เพียง ๑๐,๐๐๐ บาท หลังจากนั้นไม่จ่ายค่าจ้างและไม่ได้อบรมหมายงานใหม่ให้ทำ โจทก์เข้าใจว่าจำเลยเลิกจ้างโจทก์จึงไม่ไปทำงานนับตั้งแต่วันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๔๔ เป็นต้นมาโดยจำเลยไม่ได้บอกเลิกจ้างโจทก์แต่อย่างใด ที่โจทก์อุทธรณ์ในประการแรกว่า ความเป็นกรรมการบริษัทย่อมสิ้นสุดลงโดยการจดทะเบียนต่อนายทะเบียนบริษัท การที่ศาลแรงงานกลางวินิจฉัยว่าขณะที่นายท.บอกโจทก์ว่าจำเลยให้โจทก์ออกจากงาน นายท.พ้นจากตำแหน่งกรรมการของจำเลยโดยการลาออกเมื่อวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๔๔ แล้ว ไม่มีอำนาจบอกเลิกสัญญาจ้างแทนจำเลย จึงเป็นการไม่ชอบด้วยกฎหมาย เพราะเพื่งมีการจดทะเบียนการลาออกจากกรรมการของนายท.เมื่อวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๔๔ ต้องถือว่าขณะบอกเลิกจ้างโจทก์นายท.ที่ยัง

เป็นกรรมการของจำเลย และการบอกเลิกสัญญาจ้างของนายทที่เป็นกรรมการในฐานผู้แทนจำเลยนั้น เห็นว่า ความเกี่ยวพันในระหว่างกรรมการและบริษัทและบุคคลภายนอกนั้น ป.พ.พ. มาตรา ๑๑๖๗ ให้บังคับตามบทบัญญัติแห่ง ป.พ.พ. ว่าด้วยตัวแทน ซึ่งมาตรา ๘๒๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า อันสัญญาตัวแทนย่อมระงับสิ้นไปด้วยตัวการถอนตัวแทน หรือด้วยตัวแทนบอกเลิกเป็นตัวแทน และมาตรา ๘๒๗ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ตัวการจะถอนตัวแทน และตัวแทนจะบอกเลิกเป็นตัวแทนเสียในเวลาใด ๆ ก็ได้ทุกเมื่อ เพียงแต่การแต่งตั้งหรือถอดถอนกรรมการบริษัทจะต้องกระทำโดยที่ประชุมใหญ่ และการแต่งตั้งกรรมการบริษัทจะต้องนำความไปจดทะเบียนตาม ป.พ.พ. มาตรา ๑๑๕๑ และ ๑๑๕๗ เท่านั้น ส่วนกรณีกรรมการบริษัทลาออกไม่มีบทกฎหมายบัญญัติแบบบังคับให้ต้องปฏิบัติไว้ ดังนั้น การที่นายทที่ลาออกจากตำแหน่งกรรมการของจำเลยซึ่งมีผลเป็นอย่างเดียวกับการบอกเลิกเป็นตัวแทน ย่อมมีผลทันทีเมื่อได้แสดงเจตนาแก่จำเลย คือตั้งแต่วันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๔๔ ภายหลังจากนั้นนายทที่ย่อมไม่มีอำนาจกระทำการแทนจำเลยต่อไปอีก ที่ศาลแรงงานกลางวินิจฉัยว่า ขณะที่นายทที่บอกเลิกจ้างโจทก์นายทที่พ้นจากตำแหน่งกรรมการผู้จัดการจำเลยแล้ว ไม่มีอำนาจกระทำการแทนจำเลย และถือไม่ได้ว่าจำเลยบอกเลิกจ้างโจทก์นั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย อุทธรณ์ของโจทก์ข้อนี้ฟังไม่ขึ้น? ส่วนที่โจทก์อุทธรณ์ว่านายทที่ได้ตกลงกับโจทก์ว่าจะนับอายุงานของโจทก์ต่อเนื่องจากบริษัทเดิมที่โจทก์ทำงานอยู่เพื่อประโยชน์ในการคิดค่าชดเชย และตกลงจะจ่ายค่าเสียหายเป็นเงิน ๒๐๐,๐๐๐ บาท ให้กรณีจำเลยผิดสัญญาโดยไม่จ้างโจทก์ทำงานต่อไปนั้น ทั้งโจทก์มีสิทธิได้รับค่าชดเชยกับสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า เห็นว่า เมื่อได้วินิจฉัยไว้ในอุทธรณ์ประการแรกแล้วว่า จำเลยไม่ได้เลิกจ้างโจทก์ ดังนั้นโจทก์ย่อมไม่มีสิทธิที่จะได้รับเงินต่าง ๆ อันเนื่องจากการเลิกจ้าง กรณีจึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยประเด็นดังกล่าวต่อไปเพราะไม่ทำให้ผลของคดีเปลี่ยนแปลง ส่วนที่โจทก์อุทธรณ์ขอเบี้ยปรับหรือเงินเพิ่มหนี้ค่าจ้างจากจำเลยนั้น เมื่อปรากฏว่าหนี้ดังกล่าวจำเลยยังมีข้อต่อสู้ถึงเหตุที่มีได้จ่ายให้แก่โจทก์ดังที่ศาลแรงงานกลางวินิจฉัยมา กรณีจึงมิใช่จำเลยจงใจไม่จ่ายค่าจ้าง ตาม พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๙ วรรคสอง จำเลยไม่ต้องจ่ายเบี้ยปรับหรือเงินเพิ่มแก่โจทก์ อุทธรณ์ข้อนี้ของโจทก์ฟังไม่ขึ้นเช่นกัน พิพากษายืน.

## องค์คณะ

สมชัย จिंगประเสริฐ · อรพินท์ เศรษฐมนิต · รุ่งโรจน์ รื่นเรืองวงศ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2203/2547>